

РЕШЕНИЕ

№ 5517

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Борисова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20231100502913 по описа за 2023 година

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО, III-Б въззивен състав, в публично съдебно заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теменужка Симеонова

ЧЛЕНОВЕ: Хрипсима Мъгърдичян
Яна Борисова

при секретаря М.Митова, като разгледа докладваното от съдия Хрипсима Мъгърдичян в.гр.дело №2913 по описа за 2023 год., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 03.01.2023 год., постановено по гр.дело №65926/2021 год. по описа на СРС, ГО, 144 с-в, е признато за установено по предявления по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.” ЕАД срещу Ж. М. Х. и В. Й. Х. искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. с чл. 155 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ответниците дължат на ищеца разделно – по 1/2 част от следните суми: **3 921.74 лв.** – главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 год. до 30.04.2020 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване

на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №33558/2021 год. по описа на СРС, ГО, 144 с-в – 11.06.2021 год. до окончателното ѝ изплащане, **508.11 лв.** – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за стойност на топлинна енергия за периода от 15.08.2019 год. до 01.06.2021 год., **23.77 лв.** – главница, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от 01.05.2018 год. до 30.04.2020 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №33558/2021 год. по описа на СРС, ГО, 144 с-в – 11.06.2021 год. до окончателното ѝ изплащане и **4.99 лв.** – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018 год. до 01.06.2021 год. и ответниците са осъдени да заплатят на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски в исковото производство и заповедното производство в общ размер на 1 837.34 лв.

Горепосоченото решение е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответниците Ж. М. Х. и В. Й. Х., чрез назначения им особен представител. Жалбоподателите поддържат, че първоинстанционният съд бил взел предвид единствено заключенията на вещите лица по допуснатите съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи, които обаче били изготвени само по документи, без да е извършен оглед на процесния имот. Не било ясно как вещото лице било направило констатацията за наличието на радиатори, лира в банята и т.н., при положение, че ответниците не били намерени на посочения от тях адрес. Съдебно-счетоводната експертиза била изготвена въз основа на документи, които не били представени по делото. Неправилно СРС бил приел, че ответниците са обвързани от Общите условия на ищеца. По делото липсвали доказателства, че същите са публикувани – чл. 150, ал. 2 ЗЕ. В случая била налице „принудителна продажба“, „непоискана услуга“, липсвал с етажната собственост и измервателните уреди не били изправни. Ето защо молят обжалваното решение да бъде отменено, а исковите – отхвърлени.

Ответникът по жалбата „Т.С.“ ЕАД счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Третото лице-помагач „Т.С.“ ЕООД не изразява становище по въззивната жалба.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на на срещната страна, приема следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 155 ЗЕ вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Съгласно разпоредбата на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ /редакция Изм. и доп. - ДВ, бр. 74 от 2006 год./, „потребител на топлинна енергия за битови нужди” е това физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си, а според § 2а от ДР на ЗЕ /нов – ДВ, бр. 54 от 2012 год., в сила от 17.07.2012 год./, „битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Според разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2017 год., ОСГК, присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор /чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 – 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването; писмената форма не е форма за действителност, а за доказване/ със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топласнабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 152, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди /чл. 153, ал. 1 ЗЕ/ и дължат цената на доставената топлинна енергия. Това се отнася и за редакциите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, отпреди ДВ, бр. 54 от 2012 год., визиращи като страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия потребителите на топлинна енергия за битови нужди.

В разглеждания случай по делото е установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата – етажна собственост /в която се намира процесния имот/ е била присъединена към топлопреносната мрежа. Доказано е също така въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства по делото, че ответниците са съсобственици на процесния апартамент №85, находящ се в гр.София, ж.к.“*****”, ***** /при равни права/, поради което и се явяват потребители на топлинна енергия за битови нужди по смисъла § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ, респ. имат качеството на битови клиенти съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ вр. с чл.

153, ал. 1 ЗЕ.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 от закона/. В случая е несъмнено, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответниците са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Поради изложеното, следва да се приеме, че през исковия период между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Според чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл. 139 – чл. 148/ и в действалите към процесния период Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год., понастоящем отменена/ и Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 год. за топлоснабдяването /обн., ДВ, бр. 25 от 20.03.2020 год./.

Установено е въз основа на заключението по допусната и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-техническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, че през исковия период в процесния имот е имало монтирани 4 бр. отоплителни тела – без поставени индивидуални разпределители, както и 1 бр. щранг-лира в банята, като не е имало узаконен водомер за топла вода; делът на ответниците за отопление, битово горещо водоснабдяване и сградна инсталация бил изчислен в съответствие с правилата на действащата нормативна уредба – топлинната енергия за отопление била начислявана на база екстраполяция по максимален специфичен разход на сградата, съгласно т. 6.5 от приложението към чл. 61, ал. 1 от Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването и Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 год. за топлоснабдяването, а топлата вода – на база 1 бр. лице/потребител по 140 л/ден, съгласно чл. 69, ал. 2, т. 2 от посочените наредби; ищецът бил отчитал за своя сметка технологични разходи, а измервателните уреди били изправни – общият топломер в абонатната станция бил преминал през съответните метрологични проверки, като било констатирано, че съответства на одобрения тип.

Следователно доказана е по несъмнен и категоричен начин по делото потребената от ответника топлинна енергия в определено количество за исковия период. В този смисъл СГС счита, че при определяне на дължимите суми с изравнителните сметки е спазена нормативно установената методология и остойността е по нормативно определените

цени и възражението на жалбоподателите, че дяловото разпределение е било извършено неправилно се явява неоснователно. Съгласно чл. 69, ал. 2 от Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /понастоящем отменена/, изразходваното количество гореща вода от отделните клиенти се определя по водомерите им за гореща вода, а когато такива липсват или са повредени или не е осигурен достъп за отчитане – при норма за разход на гореща вода 140 л. на обитател за едно денонощие на потребление, а според чл. 6.9 от Методиката по Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването, при щранглира без уред за дялово разпределение /както е в случая/ инсталираната мощност се определя по изчислителен път и се прилага разпоредбата по т. 6.5. – прилага се екстраполация по максимален специфичен разход на сградата. По същия начин се определя количеството топлинна енергия за имотите на клиенти без уреди за дялово разпределение – чл. 70, ал. 1 от наредбата.

Идентично е и съдържанието на нормите на чл. 69, ал. 2, т. 2 и чл. 70, ал. 1 от Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 год. за топлоснабдяването. Следователно и при липсата на доказателства, че през процесния период ответниците са монтирали индивидуални разпределители върху отоплителните тела в имота и са узаконили водомера за топла вода, а доказателствената тежест в тази насока е била тяхна с оглед правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК, то следва да се приеме, че за ищеца е възникнало правото да определи служебно количеството доставена топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване за имота, съгласно методиката, установена в горепосочената наредба.

Неоснователен е и доводът на жалбоподателите относно приложението на установената в разпоредбата на чл. 62 ЗЗП забрана за непоискани доставки, поради следните съображения:

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2/2016 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2016 год., ОСГК, за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на чл. 62 вр. с § 1 от ДР на ЗЗП. Това е така, защото непоискана е тази доставка, при която доставчикът предоставя характеризиращата договора престация на потребител, без той да е изразил съгласие за това. Именно поради това законът постановява, че непоръчаната от потребителя доставка на централно отопление не поражда за потребителя задължение за плащане – чл. 62, ал. 2 ЗЗП. Законодателното решение не е в колизия, а е в унисон с уредбата на отношенията в топлоенергетиката към този момент, защото чл. 133, ал. 2 ЗЕ /в редакция след изменението ДВ, бр. 30/2006 год./ изисква решение на общото събрание на етажните собственици за присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа. Потребителите на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост могат да имат различни интереси, включително по въпроса да бъде ли сградата топлоснабдена. Принципът, който законодателят е възприел при регламентирането на начина на избягване на конфликти между етажните собственици е „решава мнозинството“. Затова при доставката на централно отопление в сградите в режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от

всеки отделен етажнен собственик /той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част/, а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. Потребителят на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед така дадените разрешения, въззивният съд приема, че непоискана доставка на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост /включително за сградна инсталация и отопление на общите части/ е налице тогава, когато е направено надлежно искане при условията на чл. 153, ал. 2 ЗЕ за прекратяване на топлоподаването до абонатната станция в сградата, но въпреки това същото не е своевременно прекратено от топлопреносното дружество. Отделно от това всеки собственик на индивидуален обект в сградата може по споразумение с топлопреносното дружество да спре подаването на топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване на собствения си имот, като остане потребител единствено на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и на енергия за общите части на сградата. В частност по делото нито се твърди, нито е установено наличието на искане за прекратяване на топлоподаването по реда на чл. 153, ал. 2 ЗЕ. Следователно доставената през исковия период топлинна енергия не се явява непоискана, респективно ответниците дължат нейната стойност.

На следващо място следва да се посочи, че всички дейности и обществени отношения, свързани с топлоснабдяването, са регулирани от секторното законодателство в областта на енергетиката, което обуславя и особеностите на възникването и осъществяването на услугата по дялово разпределение на топлинната енергия. Според чл. 139, ал. 2 ЗЕ /в редакция – изм., ДВ, бр. 74 от 2006 год./, дяловото разпределение на топлинна енергия в сграда – етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а. След изменението на посочената норма /ДВ, бр. 54 от 2012 год., в сила от 17.07.2012 год./ отговорността за извършването на дялово разпределение на топлинна енергия се възлага само на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата "дялово разпределение на топлинната енергия" е точно определен в ЗЕ.

Съгласно чл. 36, ал. 1 и 2 от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2008 год., клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от тях търговец, като стойността ѝ се формира от: 1/ цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2/ цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3/ за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се

заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Редът и начинът на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

В случая въз основа на съвкупната преценка на доказателствата по делото настоящият съдебен състав счита, че услугата дялово разпределение е била реално осъществена през периода от 01.05.2018 год. до 30.04.2020 год.

Доказано е също така въз основа на заключението по допусната и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-счетоводна експертиза, която подлежи на кредитиране /чл. 202 ГПК/, че за периода от 01.05.2018 год. до 30.04.2020 год. стойността на доставената топлинна енергия възлиза общо на 3 921.74 лв., а стойността на услугата дялово разпределение – на 23.77 лв., поради което и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че са налице основанията за ангажиране на отговорността на всеки един от ответниците за 1/2 част от посочените суми, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане /чл. 422, ал. 1 ГПК/.

Доколкото ищецът се легитимира като кредитор на главни вземания за стойността на доставената топлинна енергия и за стойността на услугата дялово разпределение в претендираните размери и във въззивното производство няма спор между страните, че ответниците са в забава през исковите периоди по отношение на задълженията си за стойността на доставената топлинна енергия и на услугата дялово разпределение, то претенциите по чл. 86, ал. 1 ЗЗД се явяват установени в своето основание и законосъобразно са били изцяло уважени от първоинстанционния съд при съобразяване на заключението по съдебно-счетоводната експертиза.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС – потвърдено, като правилно.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК жалбоподателите /ответниците/ следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за особен представител в размер на 300 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК жалбоподателят /ответникът/ следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС сумата от 89.17 лв., представляваща държавна такса за възивно обжалване.

В проведеното на 10.10.2023 год. открито съдебно заседание във въззивното производство назначеният на ответниците особен представител е направил искане за определянето на допълнително възнаграждение /но не по-малко от 400 лв./, съобразено с броя на представляваните лица и нормата на чл. 9, ал. 1 от Наредба №1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. По така направеното искане СГС е

обявил, че ще произнесе в закрито заседание.

Искането на особения представител по чл. 47, ал. 6, изр. 2 ГПК за определяне и изплащане на адвокатско възнаграждение е извън предметната рамка на чл. 248, ал. 1 ГПК, тъй като същият упражнява свое лично право да получи дължимото му и определено от съда възнаграждение за реализираната защита.

Разгледано по същество, искането е **ОСНОВАТЕЛНО**.

Представителството по чл. 47, ал. 6 ГПК се осъществява от адвокат въз основа на съдебен акт, с който е определен за процесуален представител на ответника. Адвокатският хонорар се определя по размер от съда с всеки акт по чл. 81 ГПК и се изплаща своевременно. В хипотезата на чл. 47, ал. 6 ГПК дължимото на адвоката възнаграждение се определя според положената от него работа, от фактическата и правна сложност на делото и дължимостта му не зависи от изхода на делото. Възнаграждението следва да бъде разграничено от отговорността за разноси, която се реализира с оглед постигнатия правен резултат по спора, при наличието на предпоставките по чл. 78 ГПК. Именно поради това ищецът е задължен да внесе предварително определената от съда сума, която да послужи за изплащане на по-късно определения окончателен размер на възнаграждението /виж т. 6 от Тълкувателно решение № 6/2012 год. на ВКС по тълк.дело № 6/2012 год., ОСГТК/. Внасянето на сумата от ищеца е условие за назначаване на особен представител по чл. 47, ал. 6 ГПК и поради това е и условие за извършване на съдопроизводствени действия по делото. Съобразно резултата по делото, така извършеният разход остава изцяло или отчасти за сметка на ищеца или ответникът се осъжда да му го възстанови по правилата на чл. 78 ГПК. Адвокатът не следва да се поставя в условие на кредитор на страната по делото – сам, чрез изпълнителен лист, да търси плащане на определения му от съда хонорар.

В разглеждания случай с определението по делото от 28.03.2023 год. въззивният съд е указал на ищеца да внесе предварително сумата от 300 лв., която да послужи за плащане на адвокатския хонорар на особения представител на ответниците /жалбоподателите/ по чл. 47, ал. 6 ГПК. Указанията са били своевременно изпълнени от „Т.С.“ ЕАД, поради което и на адв. И. Г. следва да бъде изплатена горепосочената сума.

Съгласно приложимата в частност редакция на разпоредба на чл. 47, ал. 6, изр. 2 ГПК /Доп., ДВ, бр. 86/2017 год. – действала както към момента на образуване на въззивното производство, така и към момента на постановяване на горепосоченото определение/, възнаграждението на особения представител се определя от съда съобразно фактическата и правната сложност на делото, като размерът на възнаграждението може да бъде и под минималния за съответния вид работа съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, но не по-малко от една втора от него. Материалният интерес по делото възлиза на 4 458.61 лв., поради което и съобразно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и предвид ниската фактическа и правна сложност на делото /което се е развило в едно съдебно заседание, като не са събирани доказателства/ и обстоятелството, че особеният представител на жалбоподателите е изготвил въззивната жалба и е участвал в проведеното във въззивното производство открито съдебно заседание,

настоящият съдебен състав приема, че на адв. И. Г. следва да бъде определено възнаграждение в размер на 400 лв. /което надхвърля 1/2 част от предвиденото в горепосочената наредба минимално възнаграждение от 745.86 лв./.

СГС счита, че особеният представител не е защитава самостоятелни права на всеки един от ответниците. Защитата им е била напълно идентична и се свежда до обосноваване на тезата за липсата на доставка на топлинна енергия за битови нужди в процесния недвижим имот и на доказателства за количеството реално потребена топлинна енергия, на които основания е била поискана отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне на предявените искове. Както в подадения писмен отговор на исковата молба, така и в подадената въззивната жалба, не е направено разграничение за неоснователността на релевираните претенции срещу всеки един от ответниците, аналогично е било и становището на пълномощника в хода на устните състезания съответно в първоинстанционното производство и във въззивното производство. При това положение следва да се приеме, че особеният представител не е осъществил самостоятелни и отделни процесуални действия, поради което и при процесуално представителство на различни лица, при сходни интереси /в т.ч. защита срещу сходни правопораждащи факти/, не се дължи поотделно възнаграждение за всеки един от представляваните.

Ето защо възнаграждението в размер на 100 лв. /т.е. разликата между 400 лв. и вече определените 300 лв. – с определеното от 28.03.2023 год./ трябва да бъде изплатено на особения представител от бюджета на СГС, а загубилата страна – жалбоподателите /ответниците/ следва да бъдат осъдени да възстановят посочената сума в полза на съда.

Предвид изложените съображения, съдът

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 03.01.2023 год., постановено по гр.дело №65926/2021 год. по описа на СРС, ГО, 144 с-в.

ОСЪЖДА Ж. М. Х. с ЕГН ***** и В. Й. Х. с ЕГН *****, и двете с адрес: гр.София, ж.к. "*****", *****, ап.85, да заплатят на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. "*****", на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноси във въззивното производство за възнаграждение за особения им представител в размер на 300 лв.

ОСЪЖДА Ж. М. Х. с ЕГН ***** и В. Й. Х. с ЕГН *****, и двете с адрес: гр.София, ж.к. "*****", *****, ап.85, да заплатят по сметка на СГС на основание чл. 78,

ал. 6 ГПК сумата от 89.17 лв., представляваща държавна такса за въззивно обжалване.

ОПРЕДЕЛЯ допълнително възнаграждение на адв. И. Е. Г. за осъществена защита като особен представител по чл. 47, ал. 6 ГПК на жалбоподателите /ответниците/ Ж. М. Х. и В. Й. Х. в размер на 100 лв., което **ДА СЕ ИЗПЛАТИ** от бюджета на Софийски градски съд.

ОСЪЖДА Ж. М. Х. с ЕГН ***** и В. Й. Х. с ЕГН *****, и двете с адрес: гр.София, ж.к. “*****“, ***** , ап.85, да заплатят по сметка на Софийски градски съд на основание чл. 77 вр. с чл. 47, ал. 6, изр. 2 ГПК сумата от 100 лв., поета от бюджета на съда за изплащане на допълнително адвокатско възнаграждение на особения им представител във въззивното производство.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД.

Решението /включително и в частта му с характер на определение/ не подлежи на обжалване.

На адв. И. Е. Г. **ДА СЕ ИЗПЛАТИ** възнаграждение съобразно внесения от ищеца депозит в размер на 300 лв. /преводно нареждане от 12.04.2023 год./, за което да се издаде разходен касов ордер.

-

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____